

af denne meget udviklede Sag, havde foreligget den danske Rigsdag. Det kan dog ikke siges at være nogen ubetydelig Sum, der her er Tale om at bevilge: godt 1 Mill. Kr. Selv om det var mindre, mener jeg, at vi skulde have krævet dette Materiale, at vi skulde have fuldstændig klar Grund, thi det, vi bygge her, bygge vi ikke for nogle Aar, men rimeligvis for et Aarhundrede, og hvis man saa en Dag om 25 eller 50 Aar bestemmer sig til at forlade denne Straffuldbyrdelsesmetode, staa vi med dette Fængsel, og hvad skulde vi saa gøre med det? Kan det saa egne sig til andet offentligt Brug? Jeg tvivler meget derom.

Den ærede Ordfører for Flertallet, som var inde paa nogle Betragtninger om Aarsagerne til Forbrydelserne, nævnedes meget rigtigt Alkoholismen som en af de fornemste Aarsager, og jeg maa faa Lov til her, fordi det vist er det eneste Sted, hvor man virkningsfuldt kan tale om den Sag og i hvert Fald kan tale aabent ud om den, at sige i Anledning af den Fængselsnød, der er her i København, og som bl. a. fører til, at man ikke kan give Alimenter Adgang til at afsonde deres Bidrag, at det er min Overbevisning, at overfor mange af dem burde der ikke vises nogen som helst Skaansel, og at det er begrebsforvirrende, moralødelæggende, at de Personer, som uden Ansvar, uden mindste Ansvar for Kvinde og for Barn have været med til at sætte Liv i Verden, og som bryde deres økonomiske og moralske Forpligtelser, kunne bryde sig fejl om Loven, i Kraft af, at der er Nøds-tilstand paa det Omraade. Det, siger jeg, er for mig en alvorlig Fare.

Men naar vi saa se paa, hvorledes f. Eks. her i København — og jeg kan for Resten godt tage nogle af Provinsbyerne og en Del af Landet med — de civile Politiautoriteter synes at være, saa ere de, for ikke at bruge et stærkt Ord, ikke meget ivrige for at komme Smugkroer, Udsækning efter Lukketid og Udsækning for mindreaarige og berusede Personer til Livs. Naar jeg ser, hvor lidet ivrig man er for at overholde de Politibestemmelser, der ere, saa tror jeg, at der her var en god Grund for Justitsministeren — og det vil han kunne gøre uden at komme i Konflikt med sin Stilling som Justitsminister og Dommernes Uafhængighed af Regeringen — til at skride ind efter at have erfaret, hvorledes Forholdene ere. Og han vil gennem de samvirkende Afholdsforeninger her i Danmark kunne faa stillet et Materiale

til sin Raadighed i saa betydeligt Omfang og saa grundlæggende og værdifuldt, at der ikke vil være nogen Tvivl hos ham om Berettigelsen til at skride til en Henvendelse til samtlige Politiautoriteter om en nøje Overvaagelse af de Bestemmelser, som knytte sig til Udsækning af berusede Drikke. Denne Udsækning er jo i Forvejen meget fri, der er jo en Adgang til at udsænke og til at bedrikke Folk, til at beruse dem, som jeg ønsker meget begrænset, og jeg vil sige, at det egentlig synes mig, at det fornemste Maal i saa Henseende vil være dette at faa alle Beværningssteder og Knejer bort fra de Steder, hvor Familier og Børn bo, og hvor de leve og færdes. Det alene vil være et meget stort Fremskridt. Men det er jo rent ud sagt en Skandale, at her inde i København f. Eks. modtage — og jeg har fremsendt Klage derover, og man har optaget Undersøgelse, men der er aldrig kommet det fjerneste Resultat ud af denne Klage — Politibetjentene Foræringer fra Værtshusholdere og særlig fra Folk, som ere Indehavere af de simpleste Buler og Knejer, i Form af berusede Drikke, i Form af Cigarer og til Tider endogsaa i Form af Mad og Drikke. Jeg er saaledes bekendt med et Tilfælde, hvor vedkommende Beværter i et meget obskurt Kvarter Dagen før Juleaften gjorde et vældig flot Gilde for Inspektionsbetjenten og de patrouillerende Betjente. Det er klart, at det Afhængighedsforhold, hvori disse Folk komme her, gør, at de lukke Øjnene for, hvad der passerer. Det, som nu sker i mange Tilfælde, er, at en hvilken som helst Beværter kan, naar det lyster ham, naar han synes, at den Person, som maaske har drukket alle sine Penge op i Beværnningen ved at være bleven lokket der ned, ikke er rask nok til at betale, kan han rolig skride til at lukke Hoveddøren til og tilkalde den patrouillerende Betjent, og saa kommer Betjenten ned i Værtshuset og spørger Manden, som Værtshusholderen anklager, om han vil betale. Gør Manden Vrøvl — han er jo beruset og kommer let til at sige et Par uoverlagte Ord — saa har han fornærmet Politiet, Øvrigheden, og saa henter man en Droske og smider ham deri, og saa kører man ham i Kachotten og saa bliver han idømt en Bøde, som han i de fleste Tilfælde ikke kan betale, og saa bliver han plantet paa Christianshavn. Derved opstaar en stor Del af Fængselsnøden. Der er mange udmærkede Politiaassistenter, mange brillante Politibetjente, som gøre sig Umage for ogsaa at